

РЕШЕНИЕ

№ 36803

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5043** по описа за **2025** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 285, ал. 1, изр. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с във връзка с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на И. П. С., ЕГН [ЕГН], понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода, срещу Решение № 5261 от 14.02.2025 г., постановено по адм. дело № 2196 по описа на Административен съд София-град, 6-ти с-в за 2021 г., с което са отхвърлени предявени иски срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, както следва:

- иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв. поради ограничен достъп до лавка, непредоставяне на дезинфектанти, предпазни маски и принадлежности за почистване (метла, кофа, лопата) в Специализираната болница по активно лечение на лишени от свобода при затвора – [населено място], в периода от 05.01.2021 г. до 01.05.2021 г.

- иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 60 000 лв. поради бездействие на ответника за отстраняване на дървеници, хлебарки и мухъл в спалните помещения на Затвора – [населено място], в периода от 11.06.2018 г. – 07.04.2020 г.

- иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 45 000 лв. поради бездействие на ответника за отстраняване на дървеници, хлебарки и мухъл и непостоянен достъп до вода /режим на водата/ в Т. – К., в периода от 08.04.2020 г. - 31.12.2020 г.

С касационната жалба се навеждат доводи за постановяване на съдебното решение при допуснати

съществени съдопроизводствени правила. Твърди се, че неправилно не е уважена молбата за правна помощ, което е довело до нарушаване на правото на защита на касатора, който освен това бил неграмотен. На следващо място, съдът не изпълнил задължението си по ГПК да укаже на ищеца за кои факти и обстоятелства не сочи доказателства, както и не е допуснат разпит на свидетел по негово искане. Иска се отмяна на съдебното решение и връщане на делото за разглеждане от друг състав.

Касаторът се явява лично в съдебно заседание по делото, конвоиран от затвора – [населено място]. Заявява, че поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор П., който намира касационната жалба за неоснователна и недоказана, поради което моли да бъде отхвърлена, а оспорваното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред АССГ е образувано по иск, предявен от И. П. С., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с правно основание чл. 284 от ЗИНЗС, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 20 000 лв., за които се твърди, че са възникнали в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответната страна.

В искова молба от 05.03.2021 г. е посочено, че условията, в които ищецът пребивава, са крайно нечовешки, с което бил подложен на унизително отношение, забранено според ЕКЗПЧОС. Конкретно е посочено, че се касае за неосигуряване на всекидневна лавка (магазин за пакетирани хранителни продукти в местата за лишаване от свобода), вечерята му била поднасяна твърде рано - в 16:00 часа, с което му бил нарушен режимът, който трябвало да следва, поради многобройните си заболявания – две язви, отстранена жлъчка, дископатия, артроза, хепатит „С“ и скъсани коленни връзки. На следващо място се излагат твърдения, че през процесния период администрацията на ответника не му предоставяла препарати и принадлежности за почистване на спалното помещение, дезинфектанти, предпазни маски в периода на Ковид пандемията, страдал и от липса на медицинска помощ и специалисти.

С молба от 10.05.2022 г. /л.60/, по указание на съда, е направено уточнение на исковите претенции от назначения адвокат по реда за предоставяне на правна помощ по Закон за правната помощ. В същата е посочено, че претърпените от ищеца вреди произтичат от лошите санитарно-битови условия, конкретно липсата на хигиена, водещи до риск за неговото здраве. Посочено е, че горните обстоятелства представляват унизително и недостойно отношение към ищеца. С молбата са конкретизирани исковите периоди, а именно: за времето от 11.06.2018 г. до 07.04.2020 г., в което вреди са претърпени на територията на Централния софийски затвор /ЦСЗ/, в периода от 08.04.2020 г. до 31.12.2020 г., в който вреди са претърпени на територията на ЗОЗТ "К." и в периода от 01.01.2021 г. до подаването на иска, в който вреди са претърпени на територията на

ЦСЗ и болницата към него, всичките изразяващи се в унижение, изтезания и неспазване на основните му човешки права.

С молба – искане от 30.12.2022 г. /л.182/, ищецът изменя исковата претенция като уточнява, че в болницата към СЦЗ бил настанен на 31.12.2020 г., а периодът, в който бил лишен от лавка, бил всеки вторник и четвъртък от 05.01.2021 г. до 01.05.2021 г. За същия период твърди, че не му давали дезинфектанти, предпазни маски и принадлежности за почистване (метла, кофа, лопата), за което претендира обезщетение в размер на 40 000 лева; в периода от 11.06.2018 г. до 07.04.2020 г. бил настанен в затвора – [населено място], в спалното помещение на който било пълно с дървеници, хлебарки и мухъл. За този период, ищецът предявява иск за обезщетение в размер на 60 000 лв.; за периода от 08.04.2020 г. до 31.12.2020 г. е предявил иск за обезщетение в размер на 45 000 лева, за вреди, настъпили по време на престоя му в Т. – К., вследствие от непостоянен достъп до вода /режим на водата/, наличие на дървеници, хлебарки и мухъл.

Във връзка с молбата – искане от 31.12.2020 г., съдът е допуснал увеличение на исковите претенции за трите обособени периода така, както са заявени, с протоколно определение от 29.04.2024 г. /л.371/, с което е очертан предметът на спора, а именно:

1. За периода от 05.01.2021 г. до 01.05.2021 г., в който бил настанен в Специализираната болница по активно лечение на лишени от свобода при Затвора – [населено място] – за вреди, произтичащи от неосигурен достъп до лавка - всеки вторник и четвъртък, както и неосигуряване на дезинфектанти, предпазни маски и принадлежности за почистване (метла, кофа, лопата), за което претендира обезщетение в размер на 40 000 лева;

2. За периода от 11.06.2018 г. до 07.04.2020 г., в който бил настанен в затвора – [населено място], в спалното помещение, което било пълно с дървеници, хлебарки и мухъл, за което претендира обезщетение в размер на 60 000 лв.;

3. За периода от 08.04.2020 г. до 31.12.2020 г., в който бил настанен в Т. – К., претендира настъпване на вреди вследствие от непостоянен достъп до вода /режим на водата/, наличие на дървеници, хлебарки и мухъл, за което предявява иск за обезщетение в размер на 45 000 лева.

След извършена служебна проверка съдът е установил, че с Решение № 28.02.2022 г., постановено по адм. дело № 1625/2021 г. по описа на АССГ, 14-ти състав, е налице произнасяне за периода от 31.12.2020 г. до 08.02.2021 г. по претенция за претърпени неимуществени вреди (понесени болки и страдания) от условията в помещението на Медико- социален център в СБАЛЛС към СЦЗ – липса на маса и стол, на тоалетна, наличие на хлебарки и дървеници, липса на достатъчно светлина, лишаване от лични вещи, вкл. ортопедичен матрак, който бил пренесен от ЗО „К.“ едва на 08.02.2021 г. Прието е, че, независимо че влязлото в сила решение касае същия период и същите страни, то е неотносимо към настоящия правен спор, поради различие в предмета на правния спор, а именно: вреди, причинени от липса на маса и стол, на тоалетна, наличие на хлебарки и дървеници, липса на достатъчно светлина и ортопедичен матрак в СБАЛЛС при затвора – [населено място], поради което счита възражението на ответника за неоснователно.

Във връзка с предявените искове съдът е събрал и обсъдил всички относими факти и обстоятелства, включително такива относно настаняването на ищеца в затвора – [населено място], в ЗО „К.“, за здравословното му състояние, битовите условия по време на престоя му, поддържане на хигиената, дератизацията и дезинсекцията, извършвани от страна на ГДИН по време на престоя му. Разпитани са свидетели, които са дали сведения относно релевантните към исковите претенции факти. Във връзка с това са установени следните факти и обстоятелства:

И. П. С. постъпва в затвора - [населено място] на 11.06.2018 г. От постъпването си в затвора е бил разпределян в различни групи, както следва: 12-та група /от 16.06.2018 г. до 29.06.2018 г./; в 7-ма

група /от 29.08.2018 г. до 11.02.2020 г./ и в 5-та група /от 11.02.2020 г. до 07.04.2020 г./. Със заповед № 8/03.04.2020 г. на началника на затвора - [населено място], С. е преместен в ЗОЗТ „К.“, считано от 07.04.2020 г., където пребивава до 31.12.2020 г. В ЗО „К.“ е настаняван във всички групи на корпуса на общежитието, но поради нетърпимост и несъвместимост с останалите затворници често е бил изолиран в самостоятелно помещение. Със заповед № 1/05.01.2021 г. на началника на затвора - [населено място], на осн. чл. 60 ЗИНЗС, С. е настанен в отделение за лишени от свобода в висока степен на обществена опасност, страдащи от психически разстройства, с оглед тяхната безопасност, на територията на СБАЛЛС при затвора [населено място], действието на която е удължено на осн. чл. 60 ЗИНЗС, вр. с чл.38 от ППЗИНЗС.

По т. 1 в първата част от претенцията съдът е приел, че от приетата по делото електронна разпечатка на разходите, направени от л.св. С. в лавката към СБАЛЛС при затвора – [населено място] /л.202 - л.208/ се установява, че през процесния период от 05.01.2021 г. до 01.05.2021 г. ищецът е направил 70 покупки, като същите са правени ежедневно или през кратък период от време /през ден, включително във вторник и четвъртък/, видно от датите на осъществяването им, на обща стойност от 1281.12 лв.

По отношение на твърдението, че на ищеца не му предоставяли дезинфектанти, предпазни маски и принадлежности за почистване (метла, кофа, лопата), съдът счита същите за недоказани, като се позовава на свидетелските показания на св. И., който е бил в СБАЛЛС през процесния период, които счита за противоречиви и непоследователни.

За периода от 11.06.2018 г. – 07.04.2020 г., през който ищецът бил настанен в затвора – [населено място], във връзка с оплакванията, че в спалното помещение било пълно с дървеници, хлебарки и мухъл, е прието за доказано, че помещенията в затвора - [населено място] са третирани срещу хлебарки и дървеници на 28.05.2018 г., 26.07.2018 г., 01.10.2018 г., 28.11.2018 г., 30.01.2019 г., 28.03.2019 г., 29.05.2019 г., 30.07.2019 г., 19.08.2019 г., 02.09.2019 г., 09.09.2019 г., 05.11.2019 г., 30.01.2020 г., 30.03.2020 г., 20.05.2020 г. Приема се за доказано като неоспорено от ищеца, че във връзка с подобряване на хигиената веднъж в месеца през процесния период са се изтрупвали одеялата и олекотените завивки, а минимум еднократно ежедневно е следвало да се хигиенизират спалните помещения с налични препарати от л.св., които са получавали всеки месец препарати, но и са имали възможност да закупуват препарати от магазина на затвора. Позовавайки се на свидетелските показания, съдебният състав е стигнал до извод, че са недоказани твърденията на ищеца, че затворническата администрация не осигурявала хигиенни средства и не извършва дератизация и дезинсекция. Свидетелят посочил, че действително е имало проблем с наличието на дървеници, хлебарки, паяци и мухъл, за което затворническата администрация постоянно вземала мерки, но липсата на хигиена у самите хора – л.св., които нямат хигиенни навици, била причината дървениците да се връщат. Свидетелят твърди, че на л. св. давали материали за поддържане на хигиена - кофи, метли, парцали, но отговорността за тяхното използване и поддържането на хигиена в спалните помещения била на л. св.

За периода от 08.04.2020 г. - 31.12.2020 г., по време на престоя на ищеца в Т. – К., в който период твърди, че имало непостоянен достъп до вода /режим на водата/, наличие на дървеници, хлебарки и мухъл, съдът е установил въз основа на свидетелски показания, че се обработвали площите с инсектициди - за хлебарки и дървеници. Относно достъпа до топла вода е прието за доказано, че сутрин и вечер имало топла вода, но я спирали към 22:30 ч. По отношение на наличието на инсекти свидетелят посочил, че на неговия креват нямало дървеници в резултат от което наличието или липсата им била въпрос на лична отговорност на л.св. Съдът кредитирал свидетелските показания на свидетеля Е. като непротиворечиви и съответстващи на събраните по делото доказателства.

Позовавайки се на разпоредбата на чл. 20, ал. 3 от ППЗИНЗС, която предвижда, че на лишените от свобода се осигурява постоянен достъп до санитарен възел и течаща вода, без да е конкретизирано дали тази вода трябва да е топла или студена, съдът е приел, че не е доказано незаконосъобразно бездействие на ответника в тази връзка. По делото е безспорно установено, че в спалните помещения на ЗО „К.“ е налице санитарен възел с течаща вода, поради което независимо че е имало режим на топлата вода, каквато все пак е имало ежедневно в определени часови диапазони, то е изпълнено задължението от страна на ответника за постоянно течаща вода /дори и студена/.

По гореизложените съображения съдът приема, че в случая не са установени твърдените незаконосъобразни бездействия на ответника, поради което и исковите за обезщетения за неимуществени вреди на обща стойност от 145 000 лева, за периодите от 11.06.2018 г. до 07.04.2020 г., от 08.04.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 05.01.2020 г. до 01.05.2021 г., следва да се отхвърлят като неоснователни.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно. Същото е постановено по искове с правно основание по чл. 284 от ЗИНЗС, предявени по реда на чл. 285 от ЗИНЗС от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла вреди в резултат от нарушения по чл. 3 от ЗИНЗС, изразяващи се в действия и бездействия на затворническата администрация в мястото на изтърпяване на наказание лишаване от свобода по време на изпълнение на осъдителна присъда в затвора – [населено място], от законен съдебен състав на основание чл. 164 от АПК, вр. с чл. 285, ал. 1, изр. първо от ЗИНЗС и с оглед визираната в чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС родова и местна подсъдност.

Напълно се споделят изложените в него правни изводи, които се основават на пълен и задълбочен анализ на представените от страните доказателства и доказателствени средства. Уважено е доказателственото искане на ищеца за разпит на посочени от него свидетели, чиито свидетелски показания кореспондират с останалия доказателствен материал.

По материалната законосъобразност на решението касационната инстанция намира следното:

Съгласно чл. 284 от ЗИНЗС, „държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3“. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС въвежда забрана осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение. Съгласно ал. 2 от с.з. „за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Нормата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС въвежда оборима презумпция за настъпването на неимуществени вреди в случаите на доказани нарушения по горните нормативни разпоредби. Деликтната отговорност на държавата не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на осъществено нарушение на чл. 3 от страна на органите по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. Доказването на настъпването на неимуществени вреди съгласно чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не подлежи на главно доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което също следва да бъде пълно. Тази оборима презумпция се простира и върху третия елемент на фактическия състав на деликтната отговорност – причинната връзка между нарушението на чл. 3

ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат.

В случая по делото изцяло липсват доказателства за наличие в иския период на незаконосъобразни действия или бездействия на затворническата администрация, както и реално претърпени неимуществени вреди от И. С., поради което правилно са отхвърлени предъявените искиове като неоснователни.

По т. 1 от исковата претенция правилно е установено от първостепенния съд въз основа на писмени доказателства от регистрирани покупки от лавката по време на престоя му в Специализираната болница по активно лечение на лишени от свобода при затвора – [населено място] в периода от 05.01.2021 г. до 01.05.2021 г., които не са оспорени, че ищецът не е бил възпрепятстван да прави такива и е имал непрекъснат достъп до продукти. Във връзка с достъпа до дезинфектанти и почистващи средства такива данни се съдържат в свидетелските показания на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели, като с оглед на това следва да се посочи, че липсва правна норма, която да сочи конкретно ниво на осигуряване от страна на затворническата администрация с такива материали.

По т. 2 от исковата претенция относно бездействие на ответника за отстраняване на дървеници, хлебарки и мухъл в спалните помещения на затвора – [населено място] в периода от 11.06.2018 г. – 07.04.2020 г. се установява въз основа на представени и неоспорени писмени доказателства, че затворническата администрация редовно е извършвала дератизация и дезинсекция, като наличието на инсекти в някои килии зависело от хигиената на конкретните лишени от свобода съгласно показанията на разпитания свидетел. Установено е също така, че са създадени условия лишените от свобода да поддържат добро ниво на хигиена, като веднъж в месеца през процесния период са се изтупвали одеялата и олекотените завивки, а минимум еднократно ежедневно е следвало да се хигиенизират спалните помещения с налични препарати от л.св., които са получавали всеки месец препарати, но и са имали възможност да закупуват такива от магазина на затвора. Съгласно чл. 88а, ал. 1 от ППЗИНЗС, лишените от свобода са длъжни да спазват реда в затвора, поправителния дом или затворническото общежитие, да изпълняват разпорежданията на служителите и да полагат грижи за опазване на имуществото и за поддържане на хигиената в помещенията. Следователно поддържането на хигиена в спалните помещения е отговорност на лишените от свобода.

По т. 3 от исковата претенция относно бездействие на ответника за отстраняване на дървеници, хлебарки и мухъл и непостоянен достъп до вода /режим на водата/ в Т. – К. в периода от 08.04.2020 г. - 31.12.2020 г. също е неоснователна. Относно наличието на инсекти и вторият свидетел Е. е потвърдил, че след извършване на обработка в спалните помещения те изчезвали, но се появявали отново там, където лишените от свобода не поддържат добра хигиена. В тази връзка показанията му кореспондират с наличните по делото доказателства. Не се оспорва от ищеца наличието на постоянно течаща студена вода и топла вода в определени часове, което покрива изискването на чл. 20, ал. 3 от ППЗИНЗС, както е посочил първоинстанционният съд.

Предвид изложеното правилно съдът е приел, че исковите претенции на И. С. са изцяло неоснователни.

По направените възражения за допуснати съществени съдопроизводствени нарушения:

На първо място, по молбата на ищеца за предоставяне на правна помощ по реда на Закон за правната помощ следва да се посочи, че съгласно чл. 23, ал. 2 от с.з. системата за правна помощ обхваща и случаите, когато обвиняемият, подсъдимият или страната по наказателно, гражданско или административно дело не разполага със средства за заплащане на адвокат, желае да има такъв и интересите на правосъдието изискват това. В случая молбата е за предоставяне на правна помощ под формата на процесуално представителство по чл. 21, т. 2 от ЗПП и тя е уважена от съда с определение на АССГ, 6-ти с-в по адм. дело № 2196/2021 г. от 09.08.2021 г. От адвокатския съвет на Софийска адвокатска колегия е определен за служебен защитник на ищеца адв. Я., който е освободен по настояване на ищеца. От САК са определени на ищеца адв. М. П. и адв. П. В., посочени от него. Същите са заявили, че поради служебна ангажираност, съответно липса на необходимата професионална компетентност не могат да

представляват ищеца И. С.. Видно е, че молбата за предоставяне на правна помощ на ищеца е уважена и му е назначен служебен защитник, включително е определен посочен от него адвокат, който не е поел процесуалното представителство по причини, независещи от съда. На първо място, в тази връзка следва да се посочи, че законът не дава възможност на лицето, искащо предоставяне на правна помощ, да определя служебния си защитник. Последното се извършва от адвокатския съвет на съответната адвокатска колегия по чл. 25, ал. 5 от ЗПП. На следващо място, правна помощ се предоставя, когато интересите на правосъдието налагат това съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 2 от ЗПП. Настоящото съдебно производство не изисква задължително процесуално представителство от адвокат, а освен това по делото са извършени голяма част от процесуалните действия с участието на адвокат Я. като процесуален представител на ищеца. Уточнена е исковата молба, увеличени са исковите претенции, събрани са доказателства, проведени са открити съдебни заседания. Предвид изложеното са защитени интересите на правосъдието и участието на адвокат не е наложително. Освен това съдът е направил множество опити да назначи служебен защитник на ищеца, които са се оказали неуспешни, от една страна поради отхвърлянето им от самия ищец. Поради изложеното не е допуснато процесуално нарушение от съдебния състав при разглеждане на делото.

Неоснователни са възраженията на ищеца, че съдът не е изпълнил задължението си да разпреди доказателствената тежест и да му укаже за кои факти и обстоятелства не сочи доказателства. С разпореждане от 07.04.2022 г. съдът е дал указания на ищеца да уточни исковата си претенция. Следва да се уточни, че производството в случая е по реда на АПК на основание чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, а ГПК се прилага единствено по отношение на изискванията към съдържанието на исковата молба, приложенията към нея и доказателствата. На следващо място, неколккратно е давана възможност на ищеца С. да уточни какви факти ще доказва чрез свидетелски показания, като такива са допуснати от съда. Същите са обсъдени подробно в мотивите на съдебното решение, като съдът се позовава на тях при формиране на изводите си. При така изложените съображения оспорваното съдебно решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за процесуално представителство по делото в размер на 200 лв. съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град, XXII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5261 от 14.02.2025 г., постановено по адм. дело № 2196 по описа на Административен съд София-град, 6-ти с-в за 2021 г.

ОСЪЖДА И. П. С., ЕГН [ЕГН], **ДА ЗАПЛАТИ** на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ разноски по делото в размер на 200,00 (двеста) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

